

Sam Verstraeten

Mochten er zich in deze roman passages, personen, plaatsen, gebeurtenissen of anderszins zaken voordoen die u als lezer denkt te herkennen, dan zijn deze gebaseerd op louter toeval.

Eerste druk (c) 2019 Robby Palmen

Coverfoto: Levi Palmen

Uitgeverij: Brave New Books

Foutje ontdekt? Mail het en krijg bij voorbaat dank!

www.bravenewbooks.nl/robbypalmen

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur / uitgever.

Robby Palmen

Sam Verstraeten

*'Wat ik schrijf beleef ik niet en wat ik beleef schrijf ik niet en
daar waar mijn belevingen mijn schrijfsels beïnvloeden,
beïnvloeden mijn schrijfsels mijn belevingen'*

Voor Suzanne, de moeder van mijn kinderen

*‘Ware liefde is als een mutualistische symbiose, die ik zonder
jou niet had kunnen ervaren.’*

Voor eenieder die een plek in mijn hart wist te veroveren

Inleiding

Dit boek bestaat uit drie delen.

In het eerste deel treft u het verhaal aan van Sam Verstraeten, dat handelt over vrijheid, onderwijs en indoctrinatie.

In het tweede deel van het boek treft u een aantal korte verhalen aan die intermenselijke relaties beschrijven en onderwerpen aantippen als ‘karma’, ‘keuzes’ en ‘religie’.

In het derde deel van het boek komen drie verhalen aan de orde die te maken hebben met de diversiteit van vriendschap. Het boek sluit af met Jacco.

‘Net als in mijn eerste boek “Max van Buuren” hoop ik dat ook dit boek een inspiratiebron mag zijn om uw gedachten te laten gaan over de keuzes die u maakt in uw leven en de gevolgen die deze keuzes kunnen hebben op uw en andermans leven.’

Robby Palmen

*‘Laten we vooral niet denken dat zoiets als
absolute vrijheid bestaat.’*

Inhoudsopgave

Inleiding 5

Deel I

Sam Verstraeten 13

Deel II

Stefan 95
Isabelle 101
Karin 107
Charlotte 113
Oscar 119
Sophie 125
Sarah 129
Abi 133
René 139
Diana 147
Harry 153
Manou 159
Eva 163

Deel III

Ronny 173
Frans 183
Henk 188
Jacco 196

Roots '07, Jo Joosten (40 x 50)

Daar lig ik.

Verslagen op het fundament van mijn leven.

De herinneringen noodgedwongen omgezaagd.

Gekapt met en om het verleden.

Een leven dat werd gevoed door verschillende wortels.

Sommige zijn inmiddels uitgedoofd en voeden niet meer.

Andere, die misschien wel de meeste liefde hadden moeten geven, zijn aangetast door zwam en slakken en wellicht ten dode opgeschreven.

De stevigste wortel komt van buitenaf en houdt staande en enkele wortels lijken nog steeds gezond.

Rouwend over het besef van het onlogische verlies van nog levende deels existentiële relaties en de consequentie onlosmakelijk verbonden te zijn met dit fundament blijf ik liggen. De energie om op te staan is er niet meer.

Ik kan me niet meer verstoppen.

Ik moet me blootgeven.

Ik kan het niet alleen.

In hun eigen belang zal ik hen, die uit mijn handen ontkiemen, weg moeten houden van dit fundament, om ze de kans te geven zelf te wortelen in schone grond.

Zij moeten de kans krijgen een eigen fundament te bouwen op betekenisvolle normen en waarden die ik ze wil meegeven door mijn haren die verstrengeld meewortelen, zodat zij zelf een waardevol fundament kunnen zijn voor hun eigen kiem ...

Deel I

Sam ontmoet een interessante jonge vrouw tijdens een van zijn bezoeken aan het kleine dorpscafé ‘Sophis’. Zij, niet op haar mondje gevallen, daagt hem uit waardoor hij niet kan wachten haar weer te ontmoeten.

Samen bespreken ze bij het brandende vuur van de houtkachel en onder het genot van een glaasje wijn onderwerpen als vrijheid, onderwijs en feminisme.

Sam is het niet altijd eens met de ferme uitspraken van Noa en daarom lopen de gemoederen soms hoog op, maar hij moet haar regelmatig als zijn meerdere erkennen en toegeven dat ze zich behoorlijk heeft ingelezen in de onderwerpen die ze samen bespreken.

Ook de mooie uiterlijke verschijning van Noa laat Sam niet onberoerd en dat brengt hem als getrouwd man bij tijd en wijle in een lastig parket.

Het verhaal ‘Sam Verstraeten’ beschrijft de onvrede van het moeten accepteren van en het aanpassen aan een door anderen ingerichte maatschappij. De door vorige generaties reeds gemaakte keuzes zorgen soms voor conflicterende belangen.

Sam Verstraeten

I

Terwijl ik diep in mijn kraag dook, liep ik stevig door om zo snel mogelijk op de plaats van bestemming te komen. Normaal gesproken probeerde ik te genieten van alles wat er om me heen gebeurde en deed ik mijn best me te laten verwonderen door de vele dingen die er te zien waren, maar ik kon het door de kou niet opbrengen. De winterse vorst deed me rillen en de snijdende wind liet mijn ogen tranen. Ik dacht aan de kroeg waar ik binnen tien minuten zou zijn en aan het gevoel dat de houtkachel en de rode wijn me zouden bezorgen. Deze gedachte toverde zowaar een glimlach op mijn gezicht en voor zover het kon versnelde ik mijn pas nog enigszins. Ik prijsde mezelf gelukkig dat ik in een land leefde dat vrijheid zo hoog in het vaandel had staan. Een staat waar mensen hun leven konden inrichten zoals ze dat zelf wilden en voor vanavond betekende die invulling voor mij genieten van een paar glazen wijn, opwarmen bij de haard en wellicht een goed gesprek met een van de andere gasten.

Ik liep over de kasseien die ik al zo vaak had bewandeld en voelde dat ik ondanks mijn innerlijke drang om zo snel mogelijk de typische kroeggeur te kunnen opsnuiven mijn snelle pas moest temperen. De gladheid zou me hoogstwaarschijnlijk vloeren, waardoor ik mijn favoriete café niet zonder kleerscheuren zou bereiken. Door de wimpers van mijn bijna dichtgeknepen ogen zag ik het verlichtte uithangbord met de naam 'Sophis' steeds dichterbij komen. Niet veel later opende ik de deur van dit kleine dorpscafé en stapte naar binnen. Ik moest heel even acclimatiseren en nadat ik mijn jas aan de kapstok had gehangen keek ik rond en zag tot mijn vreugde dat vlak bij de houtkachel een tafeltje vrij

was. Ik plaatste de stoel zo dat ik optimaal kon genieten van de warmte die de kachel verspreidde en ik daarmee de mogelijkheid schiep weg te dromen bij het vlammenspel dat door het raam van de kachel te zien was.

‘Hallo Sam. Hetzelfde recept?’ lachte de ober me vriendelijk toe.

‘Zeker,’ glimlachte ik terug en ik wist dat ik niet veel later zou genieten van een heerlijk glas rode huiswijn.

Ik strekte mijn armen uit en hield mijn handen voor de kachel. Ik voelde dat ik langzaam op temperatuur kwam. Terwijl de ober de wijn op tafel zette zag ik een jonge vrouw naast me komen staan die net als ik behoefte had aan de warmte van de kachel.

‘Heerlijk,’ zei ze tegen me en ik knikte beamend.

‘Drinken is het lekkerst als je dorst hebt,’ zei ik tegen haar.

Ze fronste haar wenkbrauwen en keek me vragend aan, waaruit ik concludeerde dat ze mijn opmerking niet kon plaatsen. Ik zocht oogcontact en beantwoordde haar niet gestelde vraag.

‘Dat zeg ik altijd tegen mijn kinderen. Als je echt dorst hebt, dan is drinken het lekkerst. Zo is het ook met eten als je echt honger hebt en ach eigenlijk gaat het voor bijna alles op. In onze huidige consumptiemaatschappij waar het bijna alleen maar lijkt te gaan om directe behoeftebevrediging, hebben mensen niets meer om naar te verlangen en dat is jammer. Zeker voor kinderen. Ik weet nog goed dat ik vroeger uitkeek naar kerstmis en de cadeautjes die ik dan kreeg. Ik verlangde maanden naar een doos Lego die ik al tijden wilde hebben en eindelijk, na wat een eeuwigheid leek, was het zover ... Die blijdschap, dat gevoel, dat is met niets te evenaren. Maar ik dreig af te dwalen. Niets is zo fijn als je opwarmen bij een ouderwetse kachel als je net uit de stevige vrieskou komt, toch?’

‘Klopt,’ knikte ze bevestigend. ‘Hoeveel kinderen heb je?’

‘Twee jongens.’

‘Leuk,’ zei ze, ‘maar niets voor mij.’

‘Hoe bedoel je?’ vroeg ik.

‘Gewoon ... Ik kies er bewust voor om kinderloos door het leven te gaan.’

‘Dat mag,’ zei ik. ‘We leven gelukkig in een vrij land.’

Wederom fronste ze haar wenkbrauwen en keek me aan alsof ik iets eigenaardigs had gezegd.

‘Lekker oppervlakkig,’ reageerde ze en ze wreef met haar handen over elkaar ten teken dat ze inmiddels wel opgewarmd was en liep naar de bar, waar ze op een kruk ging zitten en een drankje bestelde. Enigszins verbouwereerd bleef ik naar haar kijken. Oppervlakkig? Ik? Wie dacht ze wel dat ze was?

Ik draaide me naar de tafel en daar waar ik normaal begon met een nipje, nam ik direct een flinke slok. Oppervlakkig. Het bleef door mijn hoofd malen. Ik vond mezelf helemaal niet oppervlakkig. Als er iemand was die juist niet oppervlakkig was, dan was ik het wel. Ik had meer dan twintig jaar in het onderwijs gewerkt. Me verdiept in kinderen die speciale hulp nodig hadden. Ik had een ‘Fairtrade’ winkeltje geopend om mensen over de hele wereld te helpen, een ecologisch eetcafeetje gerund om een schonere wereld te bewerkstelligen, over de wereld gereisd en in vier landen gewoond. Hoe kon ze mij oppervlakkig vinden, alleen maar naar aanleiding van mijn opmerking dat we in een vrij land leven en dat we ons daar gelukkig over mogen prijzen?

Ik keek naar de bar en zag haar zitten. Net als ik genietend van een glaasje wijn, alleen was die van haar wit met een ietwat beige tint, net zoals haar haar. Heel even zorgde mijn mannelijke zwakte dat ik afgeleid werd en onder de indruk raakte van haar bovengemiddelde schoonheid. Ik herstelde me, stond op en liep op haar af.

‘Goh,’ stamelde ik.

Ze keerde zich in mijn richting en keek me enigszins uitdagend aan, waarop ik ietwat stuntelig mijn betoog vervolgde: ‘Je noemde me oppervlakkig, maar je kent me niet eens.’

‘Hoe kom je erbij dat ik *jou* oppervlakkig noemde?’ lachte ze. ‘Nou,’ vervolgde ik onzeker ‘dat zei je toch net tegen me bij de kachel?’

‘Nee hoor. Ik ken je toch niet? Hoe zou ik dan moeten beoordelen of jij oppervlakkig bent? Ik vond je opmerking dat we in een vrij land leven oppervlakkig en nu ik er nog eens over nadenk vind ik dat bij nader inzien toch niet helemaal correct. In ieder geval niet oppervlakkig.’

Van mijn stuk gebracht door deze plotselinge wending kon ik niets anders dan haar alleen maar blijven aankijken.

Ze dronk een slokje van haar wijn, keek me opnieuw met een uitdagende blik aan en zei: ‘Ik vind je opmerking bij nader inzien eerder ondoordacht en naïef. Excuses voor mijn verkeerde woordkeuze.’

Ze keek over mijn schouder en zwaaide naar een andere jonge vrouw die net het café binnen kwam lopen.

‘Ik had graag met je van gedachten gewisseld, maar ik heb al een date vanavond. Misschien een andere keer.’

Ze stond op van haar barkruk en liep richting de ingang van het café. Als een geslagen hond liep ik met mijn spreekwoordelijke staart tussen de benen terug naar mijn tafeltje en dronk mijn glas verder leeg. Ik keek naar de vlammen en dacht na over haar woorden. Ondoordacht en naïef? We leefden toch in vrijheid en daar mochten we ons toch zeker gelukkig om prijzen? Ik voelde frustratie en boosheid, maar tevens een intens verlangen om deze jonge vrouw die zulke gevoelens bij me losmaakte opnieuw te kunnen bevragen over wat ze eigenlijk bedoelde. Tegelijkertijd bedacht ik me dat het ook wel enigszins grappig was, want daar waar haar uiterlijke verschijning normaal gesproken verlangens zou hebben opgewekt om haar weer te ontmoeten, waren het nu haar oncomplimenteuze woorden die maakten dat ik haar interessant vond. Een binnenpretje maakte zich van me meester en deed een glimlach op mijn gezicht verschijnen. Ik riep de ober om een tweede glas wijn te

bestellen.

‘Graag nog een glas en ... Ik keek de vriendelijke man met een serieuze blik aan om mijn vraag kracht bij te zetten. Weet jij toevallig of die twee vrouwen aan de bar hier vaker komen?’

Hij ontweek mijn blik door richting de bar te kijken en zei: ‘Om eerlijk te zijn, heb ik ze nog nooit gezien.’

Ik keek hem na terwijl hij terugliep naar de spoelbak om enkele glazen af te wassen en ik zag dat de twee vrouwen opstonden en aanstalten maakten om te vertrekken. Ze rekenden de drankjes af aan de bar en aan hun lachen te horen hadden ze duidelijk plezier. Plotseling keken ze beiden mijn richting uit en de jonge vrouw waar ik mee had gesproken zocht overduidelijk oogcontact. Mijn hartslag schoot omhoog en uit het niets werd mijn buik het toevluchtsoord van duizenden spreekwoordelijke vlinders. Ze knipoogde naar me en vertrok. Ik voelde me warm worden en rood aanlopen en vroeg me af of mijn opvlieger veroorzaakt werd door de kachel, de alcohol in de wijn, haar ongegeneerde knipoog of dat ik de oorzaak elders moest zoeken. Lang hoefde ik mijn hersenen niet te pijnigen om tot de conclusie te komen dat mijn gevoelens en emoties geraakt waren door de jonge vrouw met wie ik nu *nog* liever een keer rond de tafel zou willen zitten om haar te bevragen naar haar beweegredenen om me zonder blikken of blozen ondoordacht en naïef te noemen.

‘Verdorie,’ mompelde ik binnensmonds.

‘Wat zei je?’ vroeg de ober die inmiddels met het bestelde glas wijn weer aan mijn tafeltje stond.

Ik schrok, keek hem aan en verontschuldigde me snel.

‘Sorry, ik praatte in mezelf. Dat krijg je op mijn leeftijd’

‘Geeft niet ik herken het,’ was zijn reactie. ‘Trouwens, de vrouw die van hieruit links aan de bar zat vroeg me je dit briefje te geven.’

Hij overhandigde me een klein verfromfaaid stukje papier en maakte, waarschijnlijk uit nieuwsgierigheid, weinig aanstalten om weer aan het werk te gaan. Terwijl ik het papiertje stevig in

mijn hand hield bleef ik hem aankijken en nadat hij mijn stilzwijgende boodschap begrepen had en weer richting de bar liep opende ik het. Ik zag dat er met pen een korte tekst op stond geschreven.

'Tot morgen! Gr. Noa'

Ik vouwde het briefje weer op, stak het in mijn broekzak en vond het nu eigenlijk welletjes geweest. Mijn frustratie steeg tot ongekende hoogte. Wie dacht ze dat ze was? Me eerst beledigen en daarna bepalen dat ze me weer zou zien? Ik dacht het niet!

II

Net zoals elke ochtend nadat ik 's avonds een paar glazen rode wijn had gedronken werd ik wakker met een zeurend gevoel in mijn hoofd. Ik staarde naar het plafond en voelde of Britt nog naast me lag, maar zoals ik al verwachtte was ze voor dag en dauw opgestaan om haar ochtendwandeling te maken. Ik sloot mijn ogen en dacht na over mijn relatie met Britt. We hadden samen veel meegemaakt en mede om die reden waren we sterk naar elkaar toegegroeid, maar boven alles waren we vooral twee totaal verschillende persoonlijkheden met volstrekt andere interesses en dat was van den beginne altijd al zo geweest en uiteindelijk zo gebleven. Ware het niet dat we elkaar vrij lieten te doen wat we zelf wilden, dan waren we waarschijnlijk al lang niet meer bij elkaar geweest. We legden elkaar geen verplichtingen op, hadden niet te veel verwachtingen en deden ieder ons eigen ding, zonder dat we ons te zeer bemoeiden met elkaars leven. Uiteraard golden ook bij ons de ongeschreven regels die bij elke relatie horen, maar we hanteerden de aan deze waarden gekoppelde normen niet altijd even strikt. Vroeger ging ze nog wel eens mee naar de kroeg, maar naarmate de tijd verstreek was ze meer en meer verworden tot een huismus die het prima vond om iedere avond op de bank voor de tv in slaap te vallen om de volgende dag op tijd op te staan om te gaan werken of zoals ze in het weekend vaker deed, om te gaan wandelen. Zelf had ik moeite met zulke voortkabbelende en terugkerende patronen. Voor mij moest liefst elke dag anders zijn en vaak zat hem dat in de details. Daarom kwam ik zo graag in mijn stamkroeg. Ondanks dat het een dorpscafé was, lag het dicht genoeg bij Maastricht om er steeds nieuwe gasten te kunnen ontmoeten. Geen enkele avond was er hetzelfde. Plots herinnerde ik me de woorden van Noa, 'ondoordacht en naïef'. Waarom vond ze mij of mijn woorden ondoordacht als ik beweerde dat we in een vrij land leefden? Als ik het vergeleek met bepaalde landen in

het oosten of zelfs met het zogenaamd meest vrije land ter wereld, de Verenigde Staten, dan mochten we toch echt niet klagen in dit kleine kikkerlandje. Sterker nog, dan mochten we ons in mijn ogen best gelukkig prijzen. Niks ondoordacht. Daar had ik wel degelijk goed over nagedacht vond ikzelf. En naïef? In welke zin naïef? Onschuldig? Onnozel? Nee, op mijn leeftijd, met Abraham bijna in het zicht, werd naïef zijn steeds moeilijker. Wat dacht ze wel? Als ik haar leeftijd moest inschatten kwam ik niet veel verder dan vijftieng jaar en dat was toch veel eerder een leeftijd waarop naïeve onschuld de kop op kon steken. Misschien was het wel haar eigen naïviteit en ondoordachtheid die ze op mij projecteerde. Ik glimlachte bij de gedachte dat ik haar dat onder haar neus zou kunnen wrijven, maar daar zou het jammer genoeg niet van komen, want ik had al besloten dat ik niet op haar grillen zou ingaan om haar vandaag opnieuw te ontmoeten.

Ik schoof het dekbed terzijde en ging even op de rand van het bed zitten. Terstond brak me het zweet uit. Naarmate ik ouder werd kon ik steeds minder goed tegen alcohol en van rode wijn had ik nog het meest last. Daar waar ik vroeger tijdens het uitgaan geen moeite had met zes glazen wijn om de dag erna evengoed kwiek voor de dag te komen, waren de drie glazen van gisterenavond me tegenwoordig al teveel.

‘Goedemorgen oudje,’ kwam Britt mijn gedachten bevestigend de slaapkamer binnengelopen. ‘Laat of zaat?’ vroeg ze gekscherend refererend aan het Limburgse woord voor dronken.

‘Van beiden een beetje,’ zei ik. ‘Ik kan niet meer zo goed tegen een paar glazen wijn.’

‘Tja,’ lachte ze, ‘de vijftig nadert met rasse schreden.’

Ik stond op en liep naar de badkamer om me te gaan scheren en wassen en terwijl ik het scheerschuim uit de bus op mijn vingertoppen spoot, hoorde ik de stem van Britt.

‘Wie is Noa?’ riep ze vanuit de slaapkamer. ‘Toch geen geheime maitresse mag ik hopen?’